

Toen Dodo even op vrije voeten was vond hij het nodig om voor de zoveelste keer te benadrukken dat de enige gezonde reden om dit werk te doen was om geld te verdienen, zoals zangers op het podium klommen om rijk te worden. Frank Sinatra, Céline Dion. Brr, dacht je, Céline Dion.

Alsof je nog tijd zou verknoeien aan de vraag waarom je dit werk doet. Je hoeft niet in therapie of zo. Dit is het mooiste beroep, en je bent er trots op dat je bij de top hoort.

Nou ja. Dodo was de beste mentor geweest, vanaf de allereerste toevalshit, toen je nog niet eens wist waar de veiligheidspal zat, en hij had voor de eerste contracten gezorgd. Maar hij was slordig geworden, en wat zijn eigen welzijn betrof even onhandig als de vogelsoort waaraan hij zijn bijnaam dankte, dat rare wezen dat vier eeuwen geleden door baldadige zeelieden op Mauritius voorgoed uit de dierenencyclopedie werd geknuppeld, omdat hij niet kon vliegen of zwemmen, laat staan vluchten. Iemand met last van emoties zou medelijden met hem krijgen. Dodo wist bovendien niks van kunst, en al helemaal niet van muziek. Snel heel rijk worden was waar de eendagssterren van Idols en Star Academy van droomden, of de gokkers op de beurs en in het casino. Dat had niets met kunst te maken.

Dit is kunst, de kunstenaar kan geen bekendheid gebruiken en zijn product is verpakt in raadsels en misleiding. Je bent doorkneed geraakt in onzichtbaar zijn, onopvallend reizen, observeren en geruisloos uitvoeren. Een of twee contracten per jaar, er is aanbod genoeg, je kunt je veroorloven om kieskeurig te zijn en zorgvuldig te selecteren. Elke volgende klus lijkt eenvoudiger omdat je ervaring opbouwt,

maar wat je ook en vooral leert is daar niet te veel op te vertrouwen en jezelf te blijven trainen in het reageren op verrassingen, het storende element, het onnozele toeval, de man met de hond.

Het is louter hersenspel. Er is geen gevoel, je bent een bewegende koelkast. Je kunt dicht bij het doelwit komen, er een deur voor open houden, z'n gedrag en gewoontes bestuderen om de beste plaats en de geschikte methode te bepalen, maar het doelwit heeft geen gezicht, geen ogen, geen verleden en geen toekomst, het is geen persoon, het is een stip in je vizier.

Afstand.

Geld, oké, maar het gaat om die kunst en om wat je bij die eerste toevalshit ontdekte, namelijk dat je niets voelde, alleen een aangenaam soort voldoening over een perfect afgeleverd werkstuk. Alle andere overwegingen kunnen je zicht vertroebelen en je brein laten ontsporen en horen er niet bij. Ze zouden de essentie aantasten.

Dat was het probleem met deze opdracht, het was te veel dichtbij en te veel geknoei. Van elke andere klant zou je haar definitief weigeren, wat hij ook betaalde. Het geld was goed, maar zonder die extra instructies zou dit een stuk eenvoudiger zijn, en dat was zwak uitgedrukt. Dat wist je voordat je eraan begon.

De voorbereiding was geen probleem. Je had de naam en de plaats en het adres vergde niet meer dan een kwartier voor toerist spelen en een telefoontje met een onschuldige journalistensmoes.

Grondige verkenning, ook dat was routine, tweede natuur. De partner volgen, en nog een paar keer om zeker te zijn. Iedereen had vaste gewoontes. Er was geen kapstok nodig. De observatie leverde de dag en het uur. Een rommelmarkt de nightstick. Er was nauwelijks een burenfactor. Geen installatie, geen man met hond. Het joch was kinder-

spel. Daarna was het diep ademhalen, je tegenzin opzij zetten, je brein legen. Uitvoeren. Er was weinig nodig, alleen je handen, en het mes.

Iedereen praat met de punt van een mes op de bovenkant van een ooglid.

I

VERONICA PARKEERDE DE DERDE OLIERAMP TEGEN DE vorige aan, gezicht naar de muur. Ze had haar best gedaan, vooral om Ramón een plezier te doen, maar het enige wat het geknoei had opgeleverd was de zekerheid dat ze niet overweg kon met olie. Olie was te hard, te precies. Misschien was ze er gewoon te dom voor. Wat ze er hoe dan ook van z'n leven niet mee bereikte waren de nuances die haar aquarellen, althans volgens een opgewonden Catalaanse kunstcriticus, een opmerkelijke extra dimensie bezorgden van *secreto ocular*.

Veronica tilde een eerder begonnen aquarel terug op de ezel. Ze had geen verborgen geheimen, tenminste niet zoals de man die elke donderdag door Barcelona zwierf om haar grootmoeders medaillon terug te vinden, dat ze was kwijtgeraakt aan een handige zakkenroller. Ze wist dat die speurtocht maar een voorwendsel was, een soort alibi voor andere activiteiten waar hij niet over praatte, maar waarvoor hij soms de telefoon meenam de tuin in, en dan op stel en sprong verdween. Otto had geheimen, haar vingers konden ze voelen in de littekens op zijn lichaam. Ze kon er hoogstens naar raden, maar dat deed ze al lang niet meer.

Het enige wat ze absoluut zeker wist, was dat ze voor het

eerst in haar leven totaal gelukkig was. Een jaar geleden botste ze letterlijk tegen dat geluk op, voor de deur van de makelaar. Zoiets overkwam je één keer. Ze zocht een betaalbare huurstudio, en hij had net een koopcontract voor een huis getekend. Dit huis. Het huis waarin alles passend was geworden.

Die journalist zag z'n occulte dimensie waarschijnlijk in de kleine of grotere plekken die ze wit liet. Ze kon in haar ziel graven naar de reden waarom ze dat deed, zonder veel diepzinnigers te vinden dan willekeur of impuls, en het was een raadsel waarom andere ogen in die oningevulde plekjes dingen zagen die er dus niet waren. Je kon aan sneeuw denken als ze alleen grijzen en zwarten gebruikte, wat ze soms deed, maar in het getemperde oranjebruin en groen van haar Spaanse landschappen werd een verdwaalde ijsschots nogal onwaarschijnlijk, en dan moest je een op hol geslagen exegeet of een grondig verwarde psychoanalyticus zijn om leegte, existentiële angst of paranormale neigingen verzonnen te krijgen.

Die dingen waren er niet, geen leegte, laat staan angst. Ze had hem de vorige kerst mee moeten nemen naar haar ouders. Mama, dit is de eerste en enige man in de hele wereld van wie ik een kind wil hebben. Haar werk was anders geworden. Ze had een eerste expositie in de *Sala Artur Ramón* gehad en twaalf werken verkocht. Kopers waren wijzer dan exegeten. Veronica wist wat ze zagen en aan hun muur wilden hebben, dat uitbundige geluk dat haar brein doorgaf aan haar hand en haar penseel.

Ze hoorde de zee niet, maar hij was vlakbij. Je hoefde de ommuurde tuin maar door, langs de oude fontein met de gebarsten nimf, door het poortje en over een laag duin. De eerste keer was dáár geweest, op het strand, toen ze terugkwamen van het restaurant, allebei een beetje tipsy. Ze zaten op het warme zand omdat hij een sigaret wilde roken en toen

lagen ze in elkaars armen en werd het zo goed dat ze niet eens merkte dat de vloed onder haar door kwam kruipen en haar zomerjurk doorweekte en dat haar hoed heen en weer dreef op de golven. Ze had vergissingen gemaakt en mensen verkeerd beoordeeld, stomme fouten waar ze met jaren van wanhoop en ongeluk voor was gestraft. Maar toen, half in het water, bleef ze hem omklemd houden omdat ze, op dat precieze moment, vervuld raakte van de zekerheid dat haar tijd was aangebroken, en dat deze man voor al die dingen zou gaan zorgen, kind, schilderen, veiligheid, geluk.

Veronica hoorde geschuifel. De zoon van de *tabaquero* kwam elke middag *De Telegraaf* brengen. Otto betaalde hem daar een zakcentje voor, ook al was zij meestal de enige die de krant las omdat ze meer Nederlands was dan hij. Otto hoorde eigenlijk nergens thuis, behalve dan bij haar.

Ze glimlachte bij dat idee.

Jorge en zijn krant. Al sinds de eerste dag had het joch de gewoonte aangenomen om, als Otto niet in de buurt was, stilletjes het huis in te sluipen en een tijdje in de deuropening van haar atelier te blijven staan om haar van achteren te bekijken. In het begin had ze gedaan alsof ze hem niet opmerkte, eigenlijk vooral omdat ze een beetje medelijden met hem had. Het joch was licht debiel en te lelijk om bij de meisjes meer voor elkaar te krijgen dan stiekem kijken, en wat ze te zien gaf was trouwens niks, blote voeten in sandalen, de achterkant van haar benen onder haar verfschort en een blonde paardenstaart. Als ze na een minuut omkeek was Jorge verdwenen en lag de krant op het tafeltje in de gang.

Een maand geleden was de onschuld vervelend genoeg in een soort obsessie veranderd, toen Jorge eerst een roos op de krant achterliet en vervolgens elke dag andere bloemen, die hij onderweg uit tuinen plukte. Daarna kwamen er briefjes, in stuntelig Catalaans waar Otto een woordenboek bij no-

dig had, over hoe mooi hij haar vond en dat hij van haar droomde. Otto vond het vermakelijk, maar zij kreeg er de kriebels van en ze gaf het joch te verstaan dat hij zijn bijverdienste kon vergeten als hij niet ophield met die onzin. Jorge had gekeken alsof hij te onnozel was om te begrijpen wat ze bedoelde, maar sindsdien waren er geen bloemen of briefjes meer geweest. Wat hij blééf doen was door de gang sluipen en onder het gewelf staan loeren, maar ze had geen zin om elke dag kwaad te worden en dus zuchtte ze maar wat, zoals nu, en riep, zonder om te kijken: ‘Oké, Jorge! Leg hem maar neer. Dank je wel.’

Audrey legde alles vast, met haar nieuwe digitale camera, ook al wist ze dat het later, terug in Amerika, alleen maar foto’s zouden zijn. De kinderen zouden welwillend naar al die monumenten en fresco’s en de crypte van Santa Eulália kijken, en weldra verveeld raken, omdat je foto’s niet kon ruiken en voelen. Dat kon je alleen als je met je hand in die van Derek door de smalle straatjes van de Barri Gòtic zwierf, in dat licht dat tegelijk warm en koel was en dat overal omlaag sijpelde van daklijsten en balkons, langs grijze en okerkleurige gevels, over groen smeedijzer en oude straatlantaarns. Als je door een geschiedenis zwierf die je niet kon begrijpen maar wel voelen. Columbus op de Rambla. Amerika had indianen toen ze hier die kathedraal bouwden, Dallas was ongerepte prairie. Audrey voelde haar benen en Derek werd moe. Ze hoefden dit nauwe steegje maar door om op die kleine *placa* met dat leuke terras te komen.

Halverwege de steeg kreeg Derek een lading koud zwart spul over zich heen. Hij slaakte een kreet van schrik en greep in zijn grijze nekharen, en Audrey keek woedend omhoog naar die leuke smalle balkons, waar de Catalanen van alles deden, slapen, eten, hun was drogen en koffiekannen leeggooien. Ze zag niemand, maar een jonge Spanjaard die

kennelijk bezig was een voordeur open te maken stond in een oogwenk naast hen en begon meteen met zijn zakdoek over Dereks linnen jasje te wrijven, een en al verontwaardiging en hoffelijkheid in een mengelmoes van Engels en Spaans: *Madre de Dios, hijo de puta, wait, wait, I help you.*

Audrey giechelde van de zenuwen, omdat Dereks jasje en het dure Alberdo-hemd dat ze gisteren voor hem had gekocht naar de bliksem waren en alleen maar meer naar de bliksem gingen door het gewrijf van de gediensstige Spanjaard. Derek probeerde de man af te weren, *Okay, okay, thank you, I'm fine*, maar de Spanjaard hield hem vast en zwaaide een woedende vuist naar het balkon, waar niemand te zien was.

'Not fine, I know that man, *hijo de puta*, he *razon y pagar, seguro*, insurance? Come, I live here. I am Alvaro.' De Spanjaard trok hem mee, duwde de deur open en stapte opzij om ook Audrey binnen te laten. 'Wait here,' zei hij. '*Segundo*. I get man.'

Hij duwde de voordeur dicht en glipte langs hen heen naar een trap achter in de gang. Ze wachtten, in het bijna-donker.

'Shit,' zei Derek na een tijdje. 'Dit is flauwekul.'

'Misschien is die buurman goed verzekerd,' zei Audrey. 'Het is je mooie jasje, en dat hemd heeft honderdtachtig euro gekost.'

Derek snoof. 'Ik lijk wel gek. Ze proberen iets uit te halen.'

'Wees toch niet altijd zo argwanend,' fluisterde Audrey. 'Die man is gewoon aardig, hij wil je alleen maar helpen.'

'Wat valt er verdomme te helpen? Wou je in de clinch met een obscure Spaanse verzekering? Laat ze doodvallen, kom mee.'

Derek pakte Audreys hand en trok haar mee, maar ze bleven staan toen ze gestommel op de trap hoorden. Alvaro snelde naar hen toe met een doek en een flesje bronwater, zijn gezicht vol heilige verontwaardiging.

‘*Disculpe*, he coward, very afraid, not open the door! But I help you...’ De Spanjaard maakte de doek nat, het flesje verdween in zijn zak en voordat Derek iets kon zeggen begon hij weer over de vlekken te wrijven. Zelfs in het halve donker kon Audrey zien dat het nog erger werd dan het buiten al was.

‘Hou op, blij in godsnaam van me af.’ Derek maaide met zijn armen en Audrey begon weer te giechelen, ook om het krankzinnige avontuur, *Koffie Verkeerd in Barcelona*, dat ze de kinderen zou vertellen, en toen stond haar hart zowat stil, omdat de voordeur openvloog en er een blonde man naar binnen stormde.

Alvaro slaakte een kreet en vluchtte dieper de gang in. Derek duwde Audrey tegen de muur en balde zijn oude vuisten tegen het nieuwe gevaar. *Handlanger*, dacht Audrey in een flits, maar de man negeerde Dereks vuisten en rende langs hen heen naar de trap. Ze hoorden Spaanse vloeken en veel kabaal toen Alvaro aan een voet van de trap werd gesleurd.

‘Wegwezen,’ siste Derek.

Toen ze naar buiten vluchtten hoorden ze een hoge gil, van Alvaro waarschijnlijk. Na tien meter moest Derek haar loslaten om op adem te komen. Hij bleef duizelig staan, drukte zijn hand tegen zijn voorhoofd en keek naar het huis. ‘My God.’

Alvaro werd de steeg in geduwd, de blonde man liet hem los en trok op zijn gemak de voordeur achter zich dicht. Alvaro hield een hand omklemd, keek schichtig om zich heen en vluchtte de andere kant uit. De andere man klopte het stof van zijn handen. Derek pakte Audreys hand, hij wilde ervandoor, maar de man riep in onberispelijk Engels: ‘Een ogenblik, u vergeet iets.’

Misschien verwachtte de man een beloning, maar hij zag er niet uit als een bedelaar. Ze bleven staan.

‘Sorry,’ zei hij. ‘Het is een oude truc. Dat huis staat leeg. Die man ziet u aankomen, hij heeft die koffie klaar en doet alsof hij hier woont. Zo krijgt de mooiste stad van de wereld een slechte naam. Hier is uw portefeuille, ik hoop dat er niets ontbreekt.’

Ze keken verbijsterd naar de portefeuille. Derek sloeg hem open. Alles zat erin, ook het geld.

‘Dank u wel,’ stamelde Audrey.

‘Geen probleem.’ De man maakte een lichte buiging. Hij was geen Spanjaard, eerder een Scandinaviër. Met dat litteken van een mes of een zwaard op z’n wang leek hij op een Vikinghoofdman uit een film, ook al schemerde er grijs in het vlasblond en stonden zijn ogen erg vriendelijk voor iemand die geregeld de Noordzee overstak om Engelse maagden zwanger te maken en kustdorpen leeg te roven. Audrey vond dat zijn ogen op de Noordzee leken, die ook meer grijs was dan blauw, maar ze werden blauwer als hij glimlachte.

Derek grinnikte onbeholpen. ‘Zevenhonderd euro,’ zei hij. ‘Mijn vrouw wilde het in de kluis van het hotel laten, maar ik dacht het is veiliger in mijn zak.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Ik ben Derek Spencer, dit is Audrey.’

‘Otto Meining.’ De Viking gaf hun allebei een stevige hand.

‘Ik weet niet hoe ik u moet bedanken.’

‘Het was me een genoegen. Jammer van uw jasje.’

Derek veegde over zijn jasje. ‘Kleren kunnen gestoomd worden. Kom in ieder geval iets met ons drinken, hoe heet dat plein...’

‘Sant Felip Neri,’ zei Audrey.

‘Mijn vrouw is de gids,’ zei Derek toen ze erheen liepen. ‘Ze heeft alle boeken en plattegronden in haar hoofd.’

‘Bent u hier voor het eerst?’

Audrey lachte nerveus. ‘Een cadeau van de kinderen voor onze veertigjarige bruiloft. Zakkenrollers hoorden er niet bij.’

Het terras lag in de schaduw tegenover de Felip Neri-kerk. Het was erg rustig, de sfeer van siësta, het enige ru- moer kwam van kinderen bij een naburige school. De gezet- te eigenaar van het café kwam verrukt op hen af. ‘*Señor Otto. Bienvenido!*’ Hij schudde handen en fronste naar De- reks jasje. ‘Madre de Dios...’

‘*Molt bé, Paco.*’ De Viking keek naar het echtpaar. ‘Pro- beer de *mojito*, dat is goed voor de schrik en bovendien Hemingways favoriet.’

Paco zette er olijven, *sobrasada* en noten bij. Derek trok zijn portefeuille maar Paco weigerde geld van hem aan te nemen. ‘Not with señor Otto.’ Hij verdween grinnikend.

Derek stak gefrustreerd zijn portefeuille weg. ‘Dat was niet de bedoeling, *señor Otto.*’

‘Otto is genoeg en Barcelona is een gastvrije stad, vooral als je een handje helpt tegen de plaag van de zakkenrollers.’

‘Is dat een beroep?’ vroeg Derek.

‘Meer om in conditie te blijven. Het zijn snelle jongens, dat heb je gemerkt.’

‘Het lijkt me werk voor de politie,’ zei Audrey.

‘De politie doet haar best, maar er zijn er veel en ze mo- gen geen pinken breken.’

Audrey dacht aan de akelige gil van Alvaro. ‘Heeft u z’n pink gebroken?’

De Viking dronk van z’n cocktail. ‘De rollerhand. Met de andere kloppen ze een vuiltje van je rug en terwijl je daar naar kijkt doet de rollerhand het werk. Dat is lastig zonder pink, voor een paar maanden tenminste.’

Audrey giechelde nerveus.

‘Een rare liefhebberij,’ zei Derek. ‘Niet dat ik me beklag, met m’n geld terug en al die gratis gastvrijheid. Wat is je be- roep dan, als ik vragen mag?’

Een magere priester in een versleten habijt en een zweten- de man in een zwart kostuum kwamen uit een zijsteeg en

staken het plein over. De Viking keek er als terloops naar. ‘Mijn vriendin raakte haar medaillon kwijt,’ zei hij. ‘Een familiestuk, ze is er erg aan gehecht. Ik probeer het voor haar terug te vinden.’

‘Dat is een mooie romantische reden,’ zei Audrey. ‘Maar geen beroep, dunkt me.’

‘Meer een sport.’ De priester en de zwetende man verdwenen door een zijdeur in de kerk. De Viking keek op zijn horloge en leek te schrikken. ‘Hemel,’ zei hij. ‘Ik vergeet de tijd, ik moet er helaas vandoor.’ Hij zette zijn glas neer, stond lenig op en maakte weer die lichte buiging. ‘Ik wens jullie nog mooie dagen in Barcelona. Wel uitkijken natuurlijk, de kluis is misschien beter dan de zak.’

Derek stond op. ‘We komen hier veel te goedkoop vanaf,’ zei hij. ‘Gun ons ten minste het plezier om jou en je vriendin van de week op een etentje te trakteren.’

‘Dat is een leuk idee.’

‘We logeren in hotel América, dat is in Eixample,’ zei Audrey. ‘Echt doen, hoor. Kunnen we je ergens bereiken?’

‘Ik bel jullie.’

De Viking zwaaide naar Paco. Ze keken hem zwijgend na toen hij het plein overstak en in de kerk verdween.

‘Vreemd,’ zei Derek.

‘Ik denk niet dat we hem terugzien,’ zei Audrey.

Twintig kilometer snelweg en eraf, over de kustweg door Garraf en zes kilometer tot aan het weggetje halverwege Sitges, dat omlaag voerde naar een *cul-de-sac* van vijf huizen plus, achterin, hun gerestaureerde Catalaanse villa. Het hek stond open, zoals meestal. Hij reed de Saab met het Spaanse kenteken onder de carport en schakelde de motor uit.

Het was erg stil.

Soms kwam ze naar buiten, als ze de auto hoorde. Soms hoorde ze niets, als ze werkte kon ze alles om zich heen ver-

geten. Hij pakte de plastic tas en droeg die het huis in.

‘Veer?’

Misschien was ze in de tuin, of op het strand, maar de stilte was te stil. Verkeerd.

Alles voelde verkeerd. De krant lag niet op het tafeltje in de tussengang en hij rook een lucht die hier niet thuishoorde en die hij nooit meer had willen ruiken.

God. Veronica lag voor haar ezel op de plavuizen, haar gezicht naar hem toe en onherkenbaar verminkt op een ring van bloed.

Hij bleef staan, onder het gewelf. Zijn tranen kwamen vanzelf, voor de woede en het denken uit, hij kon ze niet tegenhouden, net zomin als het bonzen van zijn hart.

Hij zette de tas neer, met haar favoriete olijven en de *jabugo* ham van de markt. *Oude dingen, de kou, adembalen.* Hij luisterde.

Niemand. Het huis was leeg.

Ze lag op haar buik, zonder short, op de kreukels van haar omhooggetrokken schildersjas. Er stak iets uit haar.

Hij ging op zijn hurken naast haar zitten, keek naar de donkere plekken in de hals en naar wat de ogen en de mond van Veronica waren geweest en dat niet meer waren. Weinig bloed, hij wist wat dat betekende. Hij voelde haar arm en legde zijn vingertoppen op haar voorhoofd en hield ze daar even. Meer raakte hij niet aan.

Het atelier zag er chaotisch uit, dat was normaal. Er was niets vernield. Het enige wat afweek waren de short en het slipje en de sandalen, die verspreid op de plavuizen lagen. Iemand kwam, geruisloos. Zoals hij soms zelf deed, achter haar stilhouden, haar aanraken terwijl ze aan het werk was, dan schrok ze zogenaamd en speelde de verraste maagd, gichelde...

Hij schakelde dat ook uit. Dat was Veronica, niet dit.